

[Statsministeren]

gevel bemærket mig enkelte ting, som jeg vil gøre en kommentar til.

Fru Mette Madsen sagde, at dette lovforslag om ligestillingsråd, hvis det skulle gennemføres, nok burde være begrænset til en 4-årig periode. Jeg vil gerne sige, at regeringen ikke har forestillet sig, at dette forslag, når det nu forhåbentlig bliver vedtaget, så skulle være gældende for tid og evighed. Der vil jo til enhver tid, også når der er gået fire år, være mulighed for at tage op til revision, om loven fortsat skal se ud, som den nu bliver vedtaget i denne omgang, eller den måske helt skal bortfalde. Det sidste ville jo nok forudsætte, at vi var nået meget langt i udviklingen, og er vel usandsynligt, men jeg vil kun sige, at vi naturligvis er åbne over for den slags tankeange.

Hr. Jørgen Jensen sagde, at alt dette her betød jo åbenbart ikke noget, for det var alligevel arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, der var det afgørende. Det er jo en gammel indstilling, som kommunisterne her giver udtryk for, men man ved jo også, at arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet er en ret, som er modereret på en lang række områder. Det er en ret, som der er sat en række betingelser på, bl. a. af de faglige lønmodtagerorganisationer, således at denne ret ikke er en ubetinget ret, ikke er en absolut fri ret. Og alt det, der er lagt frem her af arbejdsministeren og mig i dag på regeringens vegne, er jo forslag, som har til formål at moderere og sætte yderligere og efter vor mening absolut rimelige betingelser på arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet. Derfor må konklusionen vel også blive for hr. Jørgen Jensen, og jeg tror også, at den bliver det, at det er gode lovforslag, der er lagt frem. Derfor kan jeg altså også takke hr. Jørgen Jensen for den støtte, som han giver til forslaget, selv om han helst vil sige, at det er en behersket støtte.

Hr. Bolvig sagde, at det var chokerende, at vi skal ændre så meget i vores lovgivning for at kunne leve op til et EF-direktiv. Jeg ved nu ikke, om det ligefrem er chokerende, men på den anden side er det rigtigt, at der altså er nogle progressive tanker i dette EF-direktiv, som vi har pligt til at følge op, og som jeg også synes det er rimeligt, at vi følger op. Det er altså det, vi gør, fordi vi finder, at det er rigtige tanker, der er ført frem via EF-direktivet.

Jeg må måske lige gøre opmærksom på, at det særlige ligestillingsråd, som vi nu har haft, jo ikke er et direkte resultat af EF-direktivet, men af et initiativ, som allerede af regeringen for to år siden blev udmøntet i en administrativ ordning, altså netop ved at oprette ligestillingsrådet. Det, der sker nu, er, at vi gør et initiativ, som i to år har manifesteret sin betydning, til lov.

Hr. Honoré sagde noget om kvindekamp og klassekamp med sådan en lille smule nervøsitet i stemmen, tror jeg jeg kan sige. Så blev der spurgt, om dette, vi lavede fra regeringen, var noget i retning af at ville fremme tankegangen om, at kvindekamp er klassekamp. Jeg vil sige, at her i Danmark prøver vi på, skal vi sige at være så progressive i vores tankegang både ude på arbejdsmarkedet og også i lovgivningen, at det, der kunne blive til klassekamp i ordets egentlige og strenge betydning, ikke bliver til klassekamp, men derimod en måske naturlig strid imellem interesser og synspunkter og ideer, men som bliver klaret på en nogenlunde civiliseret måde. Og det er på denne måde vi ønsker at hjælpe til, at kampen, og kald det så bare klassekampen, i retning af større lighed i samfundet skal foregå.

Hr. Ole Henriksen sagde, at ligestillingsrådet nu har virket i to år, og det har jo ikke været den store løftestang. Naturligvis har ligestillingsrådet ikke medført, at man i løbet af disse to år har ordnet alle ligestillingsproblemer. Enhver, der har beskæftiget sig med disse problemer, ved jo, hvor i og for sig komplicerede de er, og hvordan de hænger sammen med et utal af forskellige ting, traditioner bl. a., og det ændres naturligvis heller ikke på to år, og selv om ligestillingsrådet nu bliver lov, så løser det heller ikke alle problemer i de næste to år. Alligevel er det lidt uretfærdigt at give indtryk af, at ligestillingsrådet ikke har været en løftestang, for det har det været. På en hel række områder, som man kan læse om i den af ligestillingsrådet udsendte beretning, er det påviseligt, at ligestillingsrådet i de to år har været nyttigt og også har været en løftestang for det fortsatte arbejde for større ligestilling mellem kønnene i vores samfund.

Jeg vil for det første sige, at ligestillingsrådet har været et yderligere bidrag til vores samvittighed med hensyn til at være årvågne over for, at f. eks. lovgivningsarbejdet virke-